

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

YVESA BOTA,

predstavljeni 27. januarja 2011¹

1. Obravnavana pritožba zadeva določbe, ki se uporabljajo za izračun protidampinških dajatev, kadar se zadevni izdelek uvozi iz države brez tržnega gospodarstva.

2. Uredba Sveta (ES) št. 384/96² pooblašča Evropsko komisijo in Svet Evropske unije, da sprejmeta denarne sankcije proti podjetju, katerega uvoz v Evropsko skupnost je predmet dajanja, to je, splošno gledano, prodaje po ceni, ki je nižja od tiste, po kateri se zadevni izdelek prodaja na notranjem trgu tega podjetja.

3. V skladu z osnovno uredbo je mogoče tako ravnanje sankcionirati samo, če sta izpolnjena dva pogoja, in sicer, prvič, zadevni izdelek se v Skupnosti prodaja po nižji ceni od svoje „normalne“ vrednosti, in drugič, to ravnanje povzroča škodo Skupnosti.

4. Zaradi preveritve izpolnjenosti prvega pogoja je torej treba primerjati ceno, po kateri se zadevni izdelek prodaja v Skupnosti, to je izvozno ceno, in normalno vrednost. Pri tej primerjavi je treba najprej ugotoviti vsako od teh vrednosti. V osnovni uredbi so določena merila, ki se uporabljajo pri tem izračunu.

5. Normalna vrednost načeloma ustreza ceni, po kateri se zadevni izdelek prodaja v državi izvoznika. Če pa te cene ni mogoče ugotoviti ali potrditi, ker podjetje izdelka ne trži v svoji državi ali če ta država nima tržnega gospodarstva, osnovna uredba določa druga merila, med katerimi je, nazadnje, cena, ki jo je treba plačati v Skupnosti za podoben izdelek in pri izračunu katere se upošteva tudi razumno profitno maržo.

6. Poleg tega osnovna uredba nalaga pošteno primerjavo izvozne cene in normalne vrednosti, to je na isti ravni trgovanja.

1 – Jezik izvornika: francoščina.

2 – Uredba z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996, L 56, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 461/2004 z dne 8. marca 2004 (UL L 77, str. 12, v nadaljevanju: osnovna uredba).

7. Osrednji spor v obravnavani zadevi se nanaša na spoštovanje tega pogoja.

ravni, na kateri izdelek zapusti proizvodno verigo pritožnice, navedeno ceno prilagodil tako, da je odbil odstotek, ki ustreza prodajnim stroškom in dobičku povezanih družb.

8. Svet je v Uredbi (ES) št. 1136/2006,³ dokončni uredbi o uvedbi protidampinške dajatve, ki jo mora plačati družba Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd (v nadaljevanju: pritožnica), presodil, da je treba pri neobstoju drugih ustreznih podatkov normalno vrednost zadevnega izdelka ugotoviti na podlagi podatkov iz pritožbe in podatkov industrije Skupnosti. Normalno vrednost je tako določil na osnovi proizvodnih stroškov, upravnih in splošnih stroškov proizvajalcev Skupnosti, vključno z razumnim dobičkom.

11. Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti je s sodbo z dne 23. septembra 2009 v zadevi Dongguan Nanzha Leco Stationery proti Svetu⁴ zavrnilo tožbo pritožnice zoper dokončno uredbo. Med drugim je presodilo, da je bila prilagoditev izvozne cene, ki jo je izvedel Svet, skladna z osnovno uredbo.

9. Vendar pa je pri tem izračunu odbil tisti del, ki ustreza stroškom neposredne prodaje, ker pritožnica vse svoje izdelke v matični državi in pri izvozu trži s posredovanjem „povezanih družb,“ to je družb, v katerih je sama glavni delničar ali so pa so te družbe njen glavni delničar.

12. V obravnavani pritožbi se navedeno presojo izpodbija. Pritožnica navaja, da je Splošno sodišče s tem, ko je presodilo, da normalna vrednost ustreza trenutku, v katerem izdelki zapustijo njeno proizvodno verigo, napačno uporabilo pravo. Pritožnica meni, da mora v skladu z osnovno uredbo ta normalna vrednost nujno ustrezati ceni, po kateri bi se zadevni izdelek prodajal na njenem notranjem trgu, če bi bil ta tržno gospodarstvo.

10. Izvozna cena pa je bila določena na podlagi cen, po katerih izdelek na trgu Skupnosti prodajajo povezane družbe. Vendar pa je Svet pri primerjavi take izvozne cene in normalne vrednosti na isti ravni trgovanja, to je na

13. Po mnenju pritožnice iz tega sledi, da je treba normalno vrednost in izvozno ceno primerjati na ravni, na kateri se proizvod prvič proda neodvisnemu subjektu, to je

3 – Uredba z dne 24. julija 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranjučasne dajatve, uvedene na uvoz vzvodnih mehanizmov s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 205, str. 1, v nadaljevanju: dokončna uredba).

4 – T-296/06, v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

v fazi prodaje s strani zadnjega povezanega podjetja.

14. Iz tega pritožnica izpeljuje, da je Splošno sodišče tudi s tem, ko je presodilo, da je bila prilagoditev izvozne cene z odbitkom prodajnih stroškov na trgu Skupnosti skladna z določbami osnovne uredbe, ki določa obveznost poštene primerjave, napačno uporabilo pravo.

15. V teh sklepnih predlogih bom navedel razloge, zaradi katerih menim, da bi bilo treba pritožbo pritožnice zavrnilo kot neutemeljeno.

16. Ugotovil bom, da cilj pritožnice ni podvomiti v presojo Splošnega sodišča, da je bila normalna vrednost izračunana skladno z določbami osnovne uredbe. Pritožnica v pritožbi zatrjuje samo to, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, ko je presodilo, da ta normalna vrednost ustreza fazi, v kateri zadevni izdelek zapusti proizvodno verigo pritožnice, tako da je bila prilagoditev izvozne cene, ki jo je izvedel Svet, skladna z zahtevami po pošteni primerjavi.

17. Menim, da ob tem, da se ne izpodbija zakonitosti izračuna normalne vrednosti in da ni sporno, da je bila ta normalna vrednost

ugotovljena tako, da ustreza vrednosti proizvoda v fazi, v kateri ta zapusti proizvodno verigo pritožnice, ta Svetu ne more očitati, da je pri izvozni ceni izvedel prilagoditev, s katero jo je želel uskladiti z enako fazo, to je fazo pred nastopom povezanih družb, ki zagotavljajo prodajo navedenega izdelka.

18. Zaradi tega bom Sodišču predlagal razsodbo, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je presodilo, da je bila sporna prilagoditev skladna z osnovno uredbo.

I – Pravni in dejanski okvir

A – Osnovna uredba

19. V členu 2, od (1) do (7), osnovne uredbe je opredeljena normalna vrednost izdelka, za katerega se šteje, da je predmet dampinga. V skladu s to določbo velja:

„1. Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.

[...]

3. Če ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali če zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček, ali pa na osnovi izvoznih cen pri običajnem poteku trgovanja v primerno tretjo državo, pod pogojem, da so te cene reprezentativne.

[...]

b) Pri proti dampinških preiskavah v zvezi z uvozom iz Ljudske republike Kitajske, Vietnama, Kazahstana ter katere koli države, ki nima tržnega gospodarstva in je članica [Svetovne trgovinske organizacije (WTO)] na dan začetka preiskave, se normalna vrednost določi v skladu z odstavki od 1 do 6, če se na podlagi ustrezno utemeljenih zahtevkov enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, in v skladu z merili in postopki, določenimi v pododstavku (c), pokaže, da za tega proizvajalca ali proizvajalce prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega izdelka. Kadar ni tako, se uporabljajo pravila, določena v skladu s pododstavkom (a).

[...]“

7. a) V primeru uvoza iz držav brez tržnega gospodarstva se določi normalna vrednost na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v druge države, vključno s Skupnostjo, ali, kjer to ni mogoče, na kateri koli drugi razumni osnovi, vključno s ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Skupnosti za podoben proizvod, po potrebi primerno prilagojeni, tako da vsebuje razumno profitno maržo.

[...]

20. Člen 2(8) osnovne uredbe določa:

„Izvozna cena je cena, ki se je dejansko plačala ali se plačuje za izdelek, ko se ta izvozi iz države izvoznice v Skupnost.“

21. Člen 2(10) osnovne uredbe določa:

„Izvede se poštena primerjava med izvozno ceno in normalno vrednostjo. Ta primerjava se izvede na isti trgovinski ravni in glede na

prodajo, opravljeno v kolikor je mogoče istem času, pri čemer se upoštevajo druge razlike, ki vplivajo na primerljivost cen. Kadar normalna vrednost in izvozna cena ne temeljita na taki primerljivi osnovi, se v obliki prilagoditev ustrezno upoštevajo v vsakem primeru, odvisno od pomena, razlike v dejavniki, za katere se ugotovi in dokaže, da vplivajo na cene in s tem na primerljivost cen. Pri izvajanju prilagoditev se bo izogibalo vsem podvajanjem, predvsem glede na popuste, rabate, količine in ravni trgovanja. Če so predpisani pogoji izpolnjeni, so dejavniki, za katere se lahko delajo prilagoditve, naslednji:

[...]

i) *provizije*

Prilagoditev se izvede zaradi razlik v provizijah, ki se plačujejo v zvezi z obravnavano prodajo. Izraz ‚provizije‘ se razume tako, da vključuje pribitek, ki ga je prejel trgovec izdelka ali podobnega izdelka, če so funkcije takšnega trgovca podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizije.

[...]“

B – *Dejansko stanje in dokončna uredba*

22. Dejansko stanje in vsebina dokončne uredbe sta v točkah od 8 do 24 izpodbijane sodbe opisana, kot sledi v nadaljevanju.

23. Pritožnica je družba kitajskega prava s sedežem v Dongguanu (Kitajska). Izdeluje vzvodne mehanizme v obliki loka⁵, ki se uporabljajo za vstavljanje listov v fascikle in mape.

24. Pritožnica celotno proizvodnjo prodaja družbi World Wide Stationery Ltd⁶ s posredovanjem družbe Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd⁷, ki je njen glavni delničar, družbi WWS in LECO pa imata obe sedež v Hongkongu (Kitajska). Družba WWS nato proizvodnjo pritožnice prodaja strankam na kitajskem trgu in zunaj Kitajske, z izvozom navedene proizvodnje v Skupnost in druge tretje države.

25. Komisija je 11. marca 2005 prejela pritožbo treh skupnostnih proizvajalcev s skupno več kot 50-odstotnim deležem celotne proizvodnje VM v Skupnosti. Pritožbo je podprla družba IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 – V nadaljevanju: VM.

6 – V nadaljevanju: družba WWS.

7 – V nadaljevanju: družba LECO.

26. V *Uradnem listu Evropske unije* je bilo na podlagi člena 5 osnovne uredbe 28. aprila 2005 objavljeno obvestilo o začetku protidampinškega postopka glede uvoza VM s poreklom iz Kitajske.⁸

27. Pritožnica je v preiskavi na podlagi člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe vložila zahtevek za tržnogospodarsko obravnavo, podredno pa zahtevek za individualno obravnavo na podlagi člena 9(5) iste uredbe. Komisija je prvi zahtevek zavrnila, drugemu pa ugodila.

28. Komisija med preiskavo ni opravila preveritvenega obiska niti v Dongguanu niti v Hongkongu.

29. Komisija je 26. januarja 2006 sprejela Uredbo Komisije (ES) št. 134/2006 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz vzvodnih mehanizmov s poreklom iz Ljudske republike Kitajske.⁹ Z navedeno uredbo je bila uvedena začasna protidampinška dajatev

v višini 33,3% na uvoz VM, ki jih izdeluje pritožnica, in sicer od 28. januarja 2006, ter 48,1% na ves drug uvoz VM s poreklom iz Kitajske.

30. Normalna vrednost VM je bila za proizvajalce izvoznike, ki ne uživajo tržnogospodarske obravnave, kot je tudi pritožnica, določena v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe na podlagi preverjenih podatkov, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države. Komisija je v zvezi s tem začasno sklenila, da je Iran najprimernejša izbira.

31. Izvozna cena VM je bila v zvezi z izvozom v Skupnost s strani izvoznikov – ki uživajo individualno obravnavo –, ki se izvede s posredovanjem povezanih družb s sedežem zunaj Skupnosti, v skladu s členom 2(8) osnovne uredbe določena na podlagi cene nadaljnje prodaje neodvisnim strankam v Skupnosti. Natančneje, izvozna cena VM pritožnice je bila določena na podlagi cen, po katerih je družba WWS prodajala prvi neodvisni stranki v Skupnosti, z odbitkom 12,6% za stroške, ki nastanejo med tovarno in mejo Skupnosti, in sicer za prevoz, zavarovanje, pretovarjanje itn.

8 – UL C 103, str. 18.

9 – UL L 23, str. 13, v nadaljevanju: začasna uredba.

32. Nato je Splošno sodišče v točki 17 izpodbijane sodbe navedlo:

„Normalna vrednosti in izvozna cena sta se na podlagi osnovne uredbe primerjali na podlagi cene franko tovarna in na isti ravni trgovanja. Da bi se zagotovila poštena primerjava med normalno vrednostjo in izvozno ceno, so bile v skladu s členom 2(10) osnovne uredbe upoštevane razlike v dejavnikih, v zvezi s katerimi je bilo zahtevano in dokazano, da vplivajo na cene in primerljivost cen. V zvezi s pritožnico je bila opravljena prilagoditev na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe, ker je bil izvoz izveden s posredovanjem povezane družbe iz države, ki ni zadevna država ali je zunaj Skupnosti. S to prilagoditvijo se je od izvozne cene VM odbilo 18,6 % iz naslova prodajnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov družbe WWS, 1,8 % iz naslova stroškov družbe LECO in 5 % iz naslova razumnega dobička teh dveh družb.“

33. Svet je 24. julija 2006 sprejel dokončno uredbo, v kateri je bila dokončna stopnja dampainga za pritožnico določena v višini 27,1 %, za druge proizvajalce pa 47,4 %.

34. Svet je v zvezi z izračunom normalne vrednosti VM v dokončni uredbi po nadaljnji preučitvi vseh razpoložljivih podatkov, ki

jih je pridobil od proizvajalca v Iranu, sklenil, da informacije niso bile popolne in/ali so bile protislovne in jih zato ni bilo mogoče uporabiti kot podlago pri izračunu normalne vrednosti VM na dokončni ravni. Zato je bilo treba uporabiti drugo primerno podlago za izračun normalne vrednosti v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe. V zvezi s tem je v dokončni uredbi navedeno, da se je zaradi nezadostnih informacij iz tretjih držav, v katerih se proizvajajo VM, štelo, da so podatki iz pritožbe in podatki industrije Skupnosti najprimernejša podlaga za določitev normalne vrednosti VM na dokončni ravni. Poleg tega iz dokončne uredbe izhaja, da so bile izvedene prilagoditve, da se upoštevajo določeni preverjeni podatki, pridobljeni v preiskavi, zlasti podatki o cenah surovin in prevoza.

35. Izvozna cena je bila določena po metodologiji iz začasne uredbe.

36. Splošno sodišče v točki 24 izpodbijane sodbe tako navaja:

„Normalna vrednost in izvozna cena sta bili v dokončni uredbi primerjani na podlagi cene franko tovarna in na isti ravni trgovanja. Zaradi poštene primerjave normalne vrednosti in izvozne cene je bila v zvezi s pritožnico,

v nasprotju z njeno prvo trditvijo iz dopisa z dne 3. marca 2006, v skladu s členom 2(10) (i) ohranjena prilagoditev izvozne cene družbe WWS. Instituciji Skupnosti sta potrdili njuno stališče, ker je bilo razmerje med pritožnico na eni strani ter družbama LECO in WWS na drugi podobno položaju subjekta, ki dela na podlagi provizij. Kljub temu pa se je s preučitvijo druge trditve pritožnice iz dopisa z dne 3. marca 2006 v zvezi z dvojnimi številami določenih prodajnih stroškov družb LECO in WWS potrdilo, da se je pri izračunu teh stroškov pojavila napaka. To je povzročilo znižanje odbitka prodajnih stroškov, upravnih stroškov in splošnih stroškov družbe WWC z 18,6 % na 3,2 %. Na koncu se je zaradi prilagoditve s strani institucij Skupnosti od izvozne cene odbilo 3,2 % iz naslova, med drugim, stroškov neposredne prodaje, upravnih in drugih splošnih stroškov družbe WWC, 1,8 % iz naslova stroškov družbe LECO in 5 % iz naslova dobička teh dveh družb.“

ničnosti dokončne uredbe, v delu, v katerem se uporablja zanjo, in zaradi naložitve plačila stroškov Svetu, ki je bila v vpisnik vpisana 19. oktobra 2006.

38. V podporo navedeni tožbi je navajala dva tožbena razloga. V okviru prvega je trdila, da je bil z dokončno uredbo kršen člen 2(10) osnovne uredbe, ker naj bi instituciji primerjali normalno vrednost in izvozno ceno VM na različnih ravneh trgovanja.

39. Trditve pritožnice in obrazložitev Splošnega sodišča, ki se nanje nanašajo, so v točkah od 34 do 53 izpodbijane sodbe, glasijo pa se tako:

„Prvi del: kršitev člena 2(10) osnovne uredbe

C – Upoštevni del obrazložitve izpodbijane sodbe

Bistvene trditve strank

37. Pritožnica je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo zaradi razglasitve

34 Tožeča stranka v bistvu trdi, da sta instituciji s tem, ko sta zaradi stroškov

neposredne prodaje, upravnih in drugih splošnih stroškov ter dobička družb LECO in WWS prilagodili izvozno ceno VM, ki jih izdeluje, primerjali normalno vrednost in izvozno ceno na različnih ravneh trgovanja, s tem pa sta kršili člen 2(10) osnovne uredbe.

Tožeča stranka v zvezi s tem opozarja, da je prodajna cena VM, ki jih proizvaja na kitajskem trgu, izhodiščna cena družbe WWS, ker kot je navedla v različnih delih vprašalnika, ki ji ga je ob uvedbi preiskave poslala Komisija, družba WWS prodaja njeno celotno proizvodnjo, ne glede na to, ali gre za proizvodnjo, namenjeno za Kitajsko, ali tisto, namenjeno za izvoz.

- 35 Tožeča stranka najprej opozarja na to, da je bila v dokončni uredbi normalna vrednost VM določena na podlagi razpoložljivih podatkov iz pritožbe in podatkov industrije Skupnosti. Tožeča stranka v zvezi s tem navaja, da bi bilo treba to določitev izvesti na podlagi pravil iz osnovne uredbe, še posebej tistih iz člena 2(1) in (3) navedene uredbe. V skladu s temi določbami bi morala normalna vrednost ustrezati ceni blaga, ki se prodaja na nacionalnem trgu, kar bi na koncu pomenilo znesek, ki je višji od proizvodnih stroškov, povečanih za prodajne stroške, upravne stroške in druge splošne stroške.
- 36 Tožeča stranka se v podporo tej tezi opira na sodbo Sodišča z dne 5. oktobra 1988 v zadevi Brother Industries proti Svetu (250/85, Recueil, str. 5683, točke od 15 do 18), v kateri je Sodišče razsodilo, da je oblikovanje normalne vrednosti namenjeno določitvi prodajne cene izdelka, kot bi bila, če bi se ta izdelek prodal v državi njegovega porekla ali izvoza.
- 37 Po mnenju tožeče stranke iz tega sledi, da je prilagoditev izvoznih cen družbe WWS, ki sta jo na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe izvedli instituciji, in sicer odbitek 5 % iz naslova prodajnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov ter 5 % iz naslova dobička družb LECO in WWS, navedene cene pripeljala do ravni, na kateri so bile ob koncu proizvodne verige na Kitajskem, to je pred prodajnimi stroški.
- 38 Nazadnje tožeča stranka trdi, da bi instituciji morali pri določanju normalne vrednosti prodajne stroške, upravne stroške in druge splošne stroške družbe WWS pripisati ne samo njenim izvoznim dejavnostim, ampak tudi njenim prodajnim dejavnostim na Kitajskem. Tožeča stranka dodaja, da sama nima prodajnih stroškov na Kitajskem, ker tam samo proizvaja na zahtevo družbe WWS.

39 Svet in Komisija ter drugi intervenienti nasprotujejo tem trditvam tožeče stranke.

v zadevi Moser Baer India proti Svetu, T-300/03, ZOdl., str. II-3911, točka 28 in tam navedena sodna praksa). Ta omejeni sodni nadzor obsega še posebej izbiro med različnimi metodami izračuna stopnje dampinga in ocenitev normalne vrednosti izdelka (glej zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Ikea Wholesale, točka 41 in tam navedena sodna praksa).

Presoja Splošnega sodišča

- 40 V uvodu je treba opozoriti na to, da imajo institucije Skupnosti na področju ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučevati (sodba Sodišča z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 40, in sodba Splošnega sodišča z dne 8. julija 2008 v zadevi Huvis proti Svetu, T-221/05, neobjavljena v ZOdl., točka 38).
- 41 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da na področju ukrepov trgovinske zaščite nadzor, ki ga nad presojo institucij izvaja sodišče Skupnosti, obsega le preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, na katerem temelji izpodbijana odločba, in ali je podana očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja ali zloraba pooblastil (glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točki 48 in 49 ter tam navedena sodna praksa, in z dne 4. oktobra 2006
- 42 Poleg tega je v skladu s sodno prakso tako iz besedila kot iz sistematike člena 2(10) osnovne uredbe razvidno, da se lahko prilagoditev izvozne cene ali normalne vrednosti opravi le zato, da se upoštevajo razlike med dejavniki, ki vplivajo na cene in tako na njihovo primerljivost (sodba Splošnega sodišča z dne 21. novembra 2002 v zadevi Kundan in Tata proti Svetu, T-88/98, Recueil, str. II-4897, točka 94). Z drugimi besedami, namen prilagoditve je ponovna vzpostavitev simetrije med normalno vrednostjo in izvozno ceno, tako da če je bila prilagoditev veljavno opravljena, to pomeni, da je bila z njo ponovno vzpostavljena simetrija med normalno vrednostjo in izvozno ceno. Nasprotno pa, če prilagoditev ni bila veljavno opravljena, to pomeni, da se je z njo ohranila ali celo nastala asimetrija med normalno vrednostjo in izvozno ceno (sodba Splošnega sodišča z dne 10. marca 2009 v zadevi Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP proti Svetu, T-249/06, [ZOdl., str. II-383], točki 194 in 195).
- 43 V tem okviru mora Splošno sodišče preučiti vprašanje, ali je bila raven primerjave, ki sta jo izbrali instituciji, spoštovana pri izračunu normalne vrednosti in izvozne cene ter nato preveriti, ali je bil rezultat

- prilagoditve ponovna vzpostavitev simetrije pri primerjavi teh dveh dejavnikov ali pa je, nasprotno, vodila v primerjavo na različnih ravneh trgovanja.
- 44 V obravnavani zadevi iz uvodne izjave 22 dokončne uredbe izhaja, da sta instituciji normalno vrednost in izvozno ceno VM po poreklu iz Kitajske primerjali na isti ravni trgovanja, in sicer na podlagi franco tovarna. Natančneje, v zvezi z VM, ki jih proizvaja pritožnica, je v dopisu z dne 3. julija 2006 pojasnjeno, da sta bili normalna vrednost in izvozna cena teh izdelkov določeni pred vključitvijo morebitnega posrednika pri prodaji, to je pred vključitvijo družb LECO in WWS v trženje VM pritožnice.
- 45 Dalje je treba v zvezi z izvozno ceno, na eni strani, ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija tega, da je bil njen izračun izveden skladno s členom 2(8) osnovne uredbe. Tožeča stranka namreč priznava, skupaj z institucijama, da izvozna cena njenih VM ustreza cenam družbe WWS za neodvisne stranke na trgu Skupnosti, kot je bilo ugotovljeno v uvodni izjavi 21 dokončne uredbe in, prek sklicevanja v tej določbi, v uvodnih izjavah 41 in 42časne uredbe.
- 46 Na drugi strani pa tožeča stranka v zvezi z normalno vrednostjo nasprotno meni, da bi bilo treba to vrednost določiti skladno s členom 2(1) in (3) osnovne uredbe in bi morala torej ustrezati ceni njenih VM, po kateri jih prodaja družba WWS na nacionalnem kitajskem trgu.
- 47 V zvezi s tem je treba opozoriti na to, da iz besedila člena 2(7)(b) osnovne uredbe izhaja, da je določanje normalne vrednosti izdelkov s poreklom iz Kitajske na podlagi pravil iz člena 2, od (1) do (6), iste uredbe omejeno na posebne primere, v katerih zadevni proizvajalci v zvezi s tistim, kar jih zadeva, v skladu z merili in postopki iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe predložijo ustrezno utemeljene zahtevke, s katerimi izkažejo, da zanje veljajo pogoji tržnega gospodarstva (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 23. oktobra 2003 v zadevi Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures in Zhejiang Yankon proti Svetu, T-255/01, Recueil, str. II-4741, točka 40).
- 48 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da je bil glede na uvodno izjavo 14 dokončne uredbe zahtevke tožeče stranke na podlagi člena 2(7)(b) osnovne uredbe zavržen. Zato normalne vrednosti VM tožeče stranke ni mogoče določiti tako, da ustreza cenam teh izdelkov na

nacionalnem trgu tožeče stranke, in sicer cenam družbe WWS na kitajskem trgu, ker je bilo ugotovljeno, da niso predmet običajnega poteka trgovanja.

- 49 Poleg tega je treba ugotoviti, da sklicevanje tožeče stranke na točke od 15 do 18 zgoraj v točki 36 navedene sodbe Brother Industries proti Svetu v obravnavani zadevi ni upoštevno. V navedeni sodbi je namreč, čeprav je Sodišče menilo, da sta instituciji normalno vrednost uvoza s poreklom iz Japonske pravilno izračunali na podlagi cen nadaljnje prodaje s strani distributerja na nacionalnem trgu, ta presoja temeljila na tem, da je bila Japonska država s tržnim gospodarstvom.
- 50 Nadalje je treba ugotoviti, da je bila normalna vrednost VM, ki jih proizvaja tožeča stranka, glede na uvodno izjavo 17 dokončne uredbe izračunana na razumni osnovi v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe. V skladu s sodno prakso je namen te določbe prav preprečiti upoštevnanje cen in stroškov iz države, ki ni tržno gospodarstvo, ker tam ti dejavniki niso običajna posledica delovanja tržnih sil (glej po analogiji sodbi Sodišča z dne 11. julija 1990 v združenih zadevah Neotype Techmashexport proti Komisiji in Svetu, C-305/86 in C-160/87, Recueil, str. I-2945, točka 26, in z dne 22. oktobra 1991 v zadevi Nölle, C-16/90, Recueil, str. I-5163, točka 10). Natančneje, v zvezi z VM tožeče stranke iz dopisa z dne 3. julija 2006 izhaja, da je bila normalna vrednost izračunana na podlagi proizvodnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov primerljivih skupnostnih proizvajalcev ter ocene razumnega dobička. Vendar pa v ta izračun ni smel biti vključen noben strošek neposredne prodaje, saj sta bili, kot tožeča stranka večkrat priznava – med drugim v odgovorih na vprašalnik, ki jih je med preiskavo poslala Komisiji, in v dopisu z dne 5. junija 2006 –, za trženje izdelkov tožeče stranke zadolženi družbi LECO in WWS.
- 51 Iz načina izračuna normalne vrednosti VM tožeče stranke, še posebej iz neključitve prodajnih stroškov v ta izračun, torej izhaja, da bi pri primerjavi normalne vrednosti in izvozne cene VM tožeče stranke prišlo do neravnovesja, če instituciji ne bi izvedli prilagoditve na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe, tako da sta od izvozne cene odbili prodajne stroške, ki izhajajo iz trženja VM tožeče stranke na trgu Skupnosti.
- 52 Zato je treba skleniti, da instituciji s tem, ko sta na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe izvedli prilagoditev izvozne cene VM, ki jih proizvaja tožeča stranka, nista storili očitne napake pri presoji.

53 Na podlagi navedenega je treba prvi del prvega tožbenega razloga tožeče stranke zavriniti.“

43. Svet predlaga zavrnitev pritožbe, podredno pa zavrnitev tožbe. Predlaga tudi, da se pritožnici naloži plačilo stroškov.

40. Na koncu izpodbijane sodbe je Splošno sodišče zavrnilo tožbo pritožnice in jo obsodilo na plačilo svojih stroškov in stroškov Sveta ter stroškov intervenientov, družb IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl in NIKO – kovinarsko podjetje, d. d., Železniki.

B – *Trditve strank*

1. Pritožnica

II – Pritožba

A – Predlogi

41. Pritožnica v pritožbi predlaga, naj se izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem je bil zavrnen prvi del prvega tožbenega razloga in ji je bilo naloženo plačilo stroškov Sveta in intervenientov.

44. Pritožnica v podporo svoji pritožbi navaja pritožbeni razlog, ki se nanaša na člena 2(10) osnovne uredbe in napačno razumevanje pojma „normalna vrednost“, kot je opredeljen v členu 2(7)(a) osnovne uredbe.

42. Predlaga tudi razglasitev ničnosti dokončne uredbe v delu, v katerem za VM, ki jih proizvaja, nalaga protidampinško dajatev, ki presega znesek dajatve, ki bi moral biti plačan, če sporna prilagoditev izvozne cene ne bi bila izvedena.

45. Pritožnica trdi, da Splošno sodišče v izpodbijani sodbi pojmu „normalna vrednost“, kot je opredeljen v členu 2(7)(a) osnovne uredbe, ni dalo pravilnega pravnega učinka.

46. Trdi, da je v navedeni sodbi večkrat potrjeno, da so bili prodajni stroški, upravni stroški in drugi splošni stroški družb LECO in WWS v Hongkongu stroški zaradi izvoza in prodaje na Kitajskem, in da to, da na

Kitajskem ni imela prodajnih stroškov, ni bilo izpodbijano.

47. Pritožnica poudarja, da je Splošno sodišče v točki 50 izpodbijane sodbe potrdilo, da je bila normalna vrednost izračunana na podlagi proizvodnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov primerljivih skupnostnih proizvajalcev ter ocene razumnega dobička.

48. Navaja, da Splošno sodišče v isti točki tudi ugotavlja, da „v ta izračun ni mogel biti vključen noben strošek neposredne prodaje, saj sta bili, kot tožeča stranka večkrat priznava – med drugim v odgovorih na vprašalnik, ki jih je med preiskavo poslala Komisiji, in v dopisu z dne 5. junija 2006 –, za trženje izdelkov tožeče stranke zadolženi družbi LECO in WWS.“

49. Trdi, da je Splošno sodišče s to ugotovitvijo storilo napako pri presoji, in sicer iz dveh razlogov.

50. Na eni strani naj to, da sta bili družbi LECO in WWS zadolženi za trženje izdelkov pritožnice, nikakor ne bi bilo povezano z določanjem normalne vrednosti, saj naj bi bila ta vrednost primerljiva normalna vrednost in naj torej ne bi temeljila na stroških pritožnice.

51. Na drugi strani naj bi bila ugotovitev, da sta bili družbi LECO in WWS zadolženi za trženje izdelkov pritožnice, upoštevna pri določanju tiste stopnje v distribucijski verigi pritožnice, na kateri je bila normalna vrednost, določena na podlagi člena 2(7)(a) osnovne uredbe, resnično primerljiva normalna vrednost.

52. Splošno sodišče naj bi pri analizi tega vprašanja v točkah od 46 do 48 izpodbijane sodbe napačno razumelo trditve pritožnice na prvi stopnji.

53. Tako naj bi pritožnica v nasprotju s tem, kar v točki 46 izpodbijane sodbe ugotavlja Splošno sodišče, ves čas priznavala, da je treba normalno vrednost določiti v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe. Vendar pa naj bi bilo treba za določitev tiste ravni v distribucijski verigi pritožnice, na katero se nanaša primerljiva normalna vrednost, upoštevno preučiti člen 2(1) in (3) osnovne uredbe.

54. Sicer pa naj bi bila v nasprotju s točko 49 izpodbijane sodbe zgoraj navedena sodba Brother Industries proti Svetu upoštevna, ker naj bi potrjevala, da bi morala biti v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe določena normalna vrednost primerljiva normalni vrednosti, določeni v pogojih tržnega gospodarstva, to je morala bi ustrezati vrednosti, po kateri se izdelek dobavi prvi nepovezani osebi. Tako bi morala vključevati vse prodajne

stroške, upravne stroške in druge splošne stroške vseh povezanih družb, ki sodelujejo pri distribuciji izdelka.

nista storili očitne napake pri presoji, kršilo tudi člen 2(10) osnovne uredbe.

55. Iz tega naj bi sledilo, da če ima proizvajalec v državi brez tržnega gospodarstva povezane družbe, ki prodajajo izdelek na notranjem trgu, bi morala biti primerljiva normalna vrednost, določena v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe, primerljiva z normalno vrednostjo gospodarskega subjekta proizvajalca, to je z normalno vrednostjo, po kateri se izdelek prvič dobavi nepovezani osebi na notranjem trgu. Pri pritožnici naj bi ta faza ustrezala fazi, v kateri blago „zapusti družbo WWS.“

2. Svet

58. Svet opozarja na to, da je bila normalna vrednost izračunana franko tovarna, na podlagi proizvodnih stroškov, prodajnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov, nastalih do trenutka, ko so izdelki zapustili tovarno, ter razumnega dobička.

56. Splošno sodišče pa naj bi v točki 44 izpodbijane sodbe prišlo do ugotovitve, ki je v nasprotju s členom 2(7)(a) osnovne uredbe, ker naj bi domnevalo, da primerljiva normalna vrednost ustreza fazi, v kateri blago zapusti proizvodno verigo na Kitajskem.

59. Navaja, da se je v zvezi s prodajnimi stroški, z upravnimi stroški in drugimi splošnimi stroški na podlagi podatkov industrije Skupnosti izkazalo, da so skupaj znašali skoraj 16%, od česar je 5% ustrezalo prodajnim stroškom.

57. Pritožnica na podlagi navedenega sklepa, da je Splošno sodišče s tem, ko je na koncu točke 51 in v točki 52 izpodbijane sodbe ugotovilo, da instituciji s tem, ko sta na podlagi te določbe izvedli prilagoditev izvozne cene VM, tako da sta od te cene odbili prodajne stroške, upravne stroške in druge splošne stroške družb LECO in WWS pri izvozu,

60. Pojasnjuje, da sta instituciji, ker pritožnica teh stroškov ni nosila, v računsko določeno normalno vrednost vključili samo znesek skoraj 11%, v bistvu iz naslova upravnih stroškov in splošnih stroškov.

61. Svet trdi, da je bila računsko določena normalna vrednost franko tovarna pravilno izračunana za družbo, ki ne nosi nobenih stroškov neposredne prodaje za svojo prodajo na notranjem trgu.

izvajali njen izvoz in prodajo na notranjem kitajskem trgu.

62. Nato navaja, da sta instituciji izvozno ceno določili na podlagi cen, ki jih je družba WWS obračunala prvi neodvisni stranki. Pojasnjuje, da pa sta instituciji v skladu s členom 2(10)(i) osnovne uredbe izvedli prilagoditev izvozne cene pritožnice, ker pritožnica svojih izdelkov neodvisnim strankam ni prodajala neposredno, ampak je ves svoj izvoz izvajala s posredovanjem svojih dveh povezanih družb s sedežem v Hongkongu, to je družb LECO in WWS. Instituciji sta sklenili, da je razmerje med pritožnico na eni strani ter družbama LECO in WWS na drugi primerljivo položaju subjekta, ki dela na podlagi provizij.

64. Svet opozarja na to, da je v postopku pred Splošnim sodiščem pojasnil, da trditve pritožnice ni pravilna iz dveh razlogov. Prvič, instituciji normalne vrednosti nista določili na podlagi prodajnih cen pritožnice na Kitajskem, ampak v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe. Drugič, računsko določena normalna vrednost, ki je bila v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe določena v primeru pritožnice, ni vključevala nobenega stroška neposredne prodaje. Prišlo je torej do neskladja med normalno vrednostjo in izvozno ceno, izračunano na podlagi obračunanih cen družbe WWS prvi neodvisni stranki. Normalna vrednost je vključevala samo stroške franko tovarna pritožnice, ne pa tudi stroškov neposredne prodaje. Izvozna cena je vključevala tudi razumen dobiček družb LECO in WWS, ki sta opravljali naloge, primerljive nalogam subjekta, ki dela na podlagi provizij. Svet je navedel, da je bila prilagoditev v skladu s členom 2(10)(i) osnovne uredbe izvedena zaradi odprave tega neskladja.

63. Svet navaja, da je pritožnica v postopku pred Splošnim sodiščem izpodbijala prilagoditev na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe, ni pa zanikala tega, da je njeno razmerje z družbama LECO in WWS primerljivo položaju subjekta, ki dela na podlagi provizij. Zatrjevala naj bi samo to, da prilagoditev ni bila upravičena, ker naj bi družbi LECO in WWS

65. Svet navaja, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi sledilo njegovi argumentaciji. Trdi, da ni utemeljena pravna trditev pritožnice, po kateri naj Splošno sodišče pojmu „normalna vrednost,“ kot je opredeljen

v členu 2(7)(a) osnovne uredbe, ne bi dalo C – *Moja presoja*
 pravilnega pravnega učinka.

66. Trditev pritožnice, da naj bi normalna vrednost v obravnavani zadevi ustrezala fazi, v kateri blago „zapusti družbo WWS,“ naj ne bi upoštevala nespornega dejstva, da v obravnavani zadevi računsko določena normalna vrednost ne vključuje nobenih prodajnih stroškov. Poleg tega naj bi pomenila nedopustno izpodbijanje dejanskih ugotovitev Splošnega sodišča.

67. Svet dodaja, da se s prvim tožbenim razlogom pred Splošnim sodiščem ni izpodbijalo načina, na katerega sta instituciji v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe izračunali računsko določeno normalno vrednost. Natančneje, pritožnica naj ne bi trdila, da sta instituciji kršili to določbo, ker naj prodajnih stroškov ne bi vključili v računsko določeno normalno vrednost.

68. Svet nazadnje navaja, da bi bilo treba zavrniti tudi trditev v zvezi s kršitvijo člena 2(10)(i) osnovne uredbe, ker naj bi temeljila izključno na zatrjevanju, da naj bi normalna vrednost ustrezala fazi, v kateri blago „zapusti družbo WWS,“ ki naj očitno ne bi bila pravilna.

69. Tako kot Svet menim, da je treba obravnavano pritožbo zavrniti iz razlogov, ki se nanašajo na namen pritožbe in obveznost institucij iz člena 2(10) osnovne uredbe, da izvedeta prilagoditve, ki so potrebne zaradi poštene primerjave normalne vrednosti in izvozne cene.

70. V zvezi s prvim, torej z namenom te pritožbe, menim da je pomembno upoštevati to, da je zelo omejen.

71. Pritožnica namreč s prvim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, ko je presodilo, da je bila normalna vrednost določena glede na fazo, v kateri izdelki zapustijo proizvodno verigo pritožnice, tako da je bila prilagoditev izvozne cene upravičena zaradi poštene primerjave te cene in te vrednosti, to je na isti ravni trgovanja.

72. S tem ko se je pritožnica pri tem pritožbenem razlogu tako omejila, najprej ne poskuša dokazati, da dejanska ugotovitev iz točke 44 izpodbijane sodbe, po kateri je bila normalna vrednost v obravnavani zadevi določena

pred vključitvijo posrednika v proces prodaje, to je pred vključitvijo družb LECO in WWS, ni bila pravilna. Ugotoviti je treba, da nikjer v pritožbi ne trdi, da naj bi ta ugotovitev Splošnega sodišča pomenila izkrivljenje dejstev.

celotnih proizvodnih stroškov, določili na podlagi kitajskih cen, preostale elemente pa na podlagi podatkov iz pritožbe in podatkov proizvajalcev v drugih potencialnih primerljivih državah.

73. Dalje, po mojem mnenju ne izpodbija niti pravne presoje Splošnega sodišča, po kateri je bila računsko določena normalna vrednost VM v dokončni uredbi določena v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe.

74. Svet je v odgovoru na tožbo pred Splošnim sodiščem način izračuna navedene normalne vrednosti pojasnil, kot je navedeno v nadaljevanju. V točkah 9 in 10 navedenega odgovora je navedel:

„9. [...] Računsko določena normalna vrednost je bila izračunana franko tovarna in so jo sestavljali proizvodni stroški, prodajni stroški, upravni stroški in drugi splošni stroški, nastali do takrat, ko so izdelki zapustili tovarno, ter razumen dobiček. Instituciji sta zneske določili tako:

- Prodajni stroški, upravni stroški in drugi splošni stroški: te stroške sta instituciji določili na podlagi preverjenih podatkov industrije Skupnosti, iz katerih je izhajalo, da skupni znesek prodajnih stroškov, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov pomeni 16%. Vendar pa sta instituciji od tega skupnega zneska odbili 5% iz naslova prodajnih stroškov, ker je preiskava pokazala, da pritožnica ni nosila nobenega tovrstnega stroška. Prodajni stroški, upravni stroški in drugi splošni stroški so torej skupaj znašali okoli 11%, kar v glavnem ustreza upravnim stroškom in drugim splošnim stroškom.

- Proizvodni stroški: instituciji sta stroške surovin (v glavnem jeklene prevleke, jeklene vzmeti, galvanizacija in električna), ki pomenijo približno dve tretjini

- Dobitek: nazadnje sta instituciji dodali razumen dobiček v višini 5%.

10. Instituciji sta torej dejansko izračunali računsko določeno normalno vrednost franco tovarna za družbo, ki ne nosi nobenih stroškov neposredne prodaje na notranjem trgu.“

dajatve, ki bi moral biti plačan, če sporna prilagoditev izvozne cene ne bi bila izvedena“.

75. Pritožnica v obravnavani pritožbi, kot jo razumem sam in kot jo razlaga Svet, ne dvomi v presojo iz točke 50 izpodbijane sodbe, po kateri je bila normalna vrednost brez vključenih stroškov neposredne prodaje določena v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe.

78. Pritožnica v obravnavani pritožbi torej poskuša doseči samo razveljavitev znižanja izvozne cene kot posledice sporne prilagoditve in ne nove določitve protidampinške dajatve na podlagi ponovne ocene normalne vrednosti in izvozne cene.

76. Z drugimi besedami, pritožnica v obravnavani pritožbi ne izpodbija zneska te normalne vrednosti in še posebej dejstva, da je bil ta iz naslova stroškov neposredne prodaje znižan za 5%.

79. Če povzamem, z edinim pritožbenim razlogom pritožnice z naslovom „nepripisovanje pravilnega pravnega učinka pojmu ‚normalna vrednost‘, kot je opredeljen v členu 2(7)(a) osnovne uredbe“, se ne poskuša izpodbiti dejstva, da je bila normalna vrednost, določena na podlagi cene, ki jo je treba plačati za zadevni izdelek na trgu Skupnosti, znižana za stroške neposredne prodaje.

77. Menim, da navedeno analizo potrjuje to, da pritožnica v predlogih v okviru te pritožbe Sodišču izrecno predlaga, naj če bi ugotovilo, da je njen pritožbeni razlog utemeljen, in razveljavilo izpodbijano sodbo, dokončno uredbo razglasi za nično samo „v delu, v katerem za VM, ki jih proizvaja pritožnica, nalaga protidampinško dajatev, ki presega znesek

80. Menim, da je treba navedeni pritožbeni razlog razumeti tako, da bi moralo Splošno sodišče ne glede na zmanjšanje navedenih stroškov s strani Sveta potrditi, da normalna vrednost v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe in zgoraj navedeno sodbo Brother Industries proti Svetu nujno ustreza ceni, po

kateri so se VM prodajali na kitajskem trgu, če je bila ta prodaja izvedena v tržnem gospodarstvu, in da taka cena nujno vključuje prodajne stroške družb, kot sta družbi LECO in WWS, ki zagotavljata prodajo izdelka, ker ti podjetji skupaj s proizvajalcem tvorita enoten gospodarski subjekt.

81. Menim, da navedenemu pritožbenemu razlogu ni mogoče slediti.

82. Res je, da je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Brother Industries proti Svetu razsodilo, da delitev dejavnosti proizvodnje in prodaje v skupini, ki jo oblikujejo pravno ločene, vendar tesno povezane družbe, ne vpliva na dejstvo, da gre za enoten gospodarski subjekt, tako da se normalne vrednosti izdelka ne določi na podlagi prodajne cene, ki jo družba proizvajalka zaračuna družbi distributerki, ampak prodajne cene, ki jo slednja zaračuna neodvisnemu gospodarskemu subjektu.

83. Lahko bi se torej postavilo vprašanje, ali je imel Svet glede na določbe člena 2(7)(a) osnovne uredbe in navedeno sodbo pravico zmanjšati računsko določeno normalno vrednost VM v delu, ki ustreza stroškom neposredne prodaje, ker pritožnica sama ne nosi stroškov prodaje svojih izdelkov na svojem notranjem trgu.

84. Vendar pa to vprašanje, kot sem ugotovil, v obravnavani pritožbi ni bilo postavljeno. Kot sem navedel, pritožnica ne izpodbija tega, da je bila normalna vrednost VM izračunana v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe.

85. Pomembno pa je ponoviti, da trditve pritožnice zajemajo samo zatrjevanje, da bi bilo moralo Splošno sodišče na podlagi člena 2(7)(a) osnovne uredbe in zgoraj navedene sodbe Brother Industries proti Svetu potrditi, da normalna vrednost ustreza ravni, na kateri izdelke trži WWS.

86. Navedenim trditvam ni mogoče slediti, ker po mojem mnenju niso popolne ali so celo protislovne. Pritožnica ne more trditi, da je Splošno sodišče kršilo člen 2(7)(a) osnovne uredbe, ne da bi hkrati izpodbijala njegovo presojo, po kateri je bila normalna vrednost, kolikor izključuje stroške neposredne prodaje, določena v skladu z navedeno določbo.

87. Splošno sodišče v nasprotju s tem, kar je podlaga za trditve pritožnice, ni moglo prezreti dejstva, da je Svet normalno vrednost VM izračunal na ravni, na kateri ti izdelki zapustijo proizvodno verigo pritožnice. Od takrat, ko je, dalje, ocenilo da je bila taka presoja

skladna s členom 2(7)(a) osnovne uredbe, bi moralo iz tega izpeljati vse posledice pri preverjanju, ali je bila spoštovana obveznost iz člena 2(10) osnovne uredbe v zvezi s pošteno primerjavo.

s členom 2(10) osnovne uredbe.¹⁰ Zaradi primerjave normalne vrednosti in izvozne cene na isti ravni trgovanja, to je na ravni, na kateri VM zapustijo proizvodno verigo pritožnice, je bilo namreč treba slednjo prilagoditi tako, da se je odbilo tisti del cene, ki ustreza vlogi povezanih družb, ki zagotavljata prodajo na trgu Skupnosti.

88. Tako pridemo do druge točke moje argumentacije, ki se nanaša na področje uporabe člena 2(10) osnovne uredbe.

91. Zato Sodišču predlagam, naj obravnava no pritožbo zavrne kot neutemeljeno.

89. Navedena določba namreč institucijam nalaga, naj pošteno primerjajo izvozno ceno in normalno vrednost. Izrecno določa, da je treba to primerjavo zaradi spoštovanja navedenega pogoja izvesti na isti ravni trgovanja.

92. Če bo Sodišče sledilo mojemu stališču, bo morala pritožnica, ki v tem postopku ni uspe la, v skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča nositi svoje stroške in stroške Sveta.

90. Glede na to, da je bila normalna vrednost določena na ravni, na kateri VM zapustijo proizvodno verigo pritožnice, Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je presodilo, da je bila prilagoditev, s katero so bili odšteti stroški in dobiček družb, ki zagotavljata prodajo navedenih izdelkov, skladna

93. Komisija bo morala v skladu s členom 69(4), prvi pododstavek, Poslovnika nositi svoje stroške.

¹⁰ – Glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 1992 v zadevi Sharp Corporation proti Svetu (C-179/87, Recueil, str. I-1635, točke od 16 do 19).

III – Predlog

94. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev predlagam Sodišču, naj:

- kot neutemeljeno zavrne pritožbo družbe Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd zoper sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 23. septembra 2009 v zadevi Dongguan Nanzha Leco Stationery proti Svetu (T-296/06);
- odloči, naj družba Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd nosi svoje stroške ter stroške Sveta Evropske unije;
- odloči, naj Evropska komisija nosi svoje stroške.